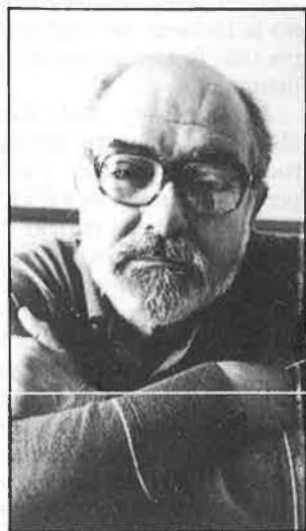

Vicent Ventura

Per una llengua pròpia i única

Quan els pastissers de Benicàssim van eliminar de l'Estatut la més mínima referència al nom històric de la llengua «dels valencians», en nom de la «pau civil», decisió que inculpava per igual els qui tenien la raó científica i els qui refusaven tota classe de raons, van al·legar que no hi hauria problema perquè la darrera paraula fos sempre la de la Universitat. I aquesta ha estat, més d'una vegada, la resposta oficial a les protestes dels que se'n foten de la «pau civil». Aquesta, i la referència a les sofrides «Normes de Castelló».

Però la «pau civil» demana, pel que es veu, nous sacrificis de la raó en favor de l'ambigüïtat, com no podia ser d'una altra manera. Perquè l'ambigüïtat no és mai cap solució. I ara, quan la Universitat ha volgut posar en pràctica la pròpia autonomia, designant la llengua en els seus estatuts com allò que és històricament i científicament, és a dir, com a catalana, sense deixar, per cert, de designar-la també com a «valencià», la Generalitat li ho ha prohibit.

És una situació aberrant, no cal dir-ho, perquè, lògicament, si la Generalitat decideix sobre el nom de la cosa, hauria de decidir també sobre la cosa a la qual imposa el nom, i per tant, hauria d'utilitzar l'autoritat política per a fer una llengua política també.

I la cosa no és impossible, ben mirat, ja que, si es varen signar fa cinquanta anys les «Normes de Castelló», ¿per què no hi haurien de signar-ne ara unes altres de no-

ves? Les «de Benicàssim», podrien ser, aprofitant que ja es va crear allí una obra mestra tan destacada i valuosa com l'Estatut d'Autonomia. I tot això seria més fàcil ara, que no cal reunir intel·lectuals, perquè ja tenim Consell de Cultura.

I per cert, ja en matèria, ¿per què no resoldre també d'una mateixa jugada el problema del bilingüisme? ¿Per què no tenir l'audàcia de crear una sola llengua, en substitució de les dues que parlem? És una idea que proposo desinteressadament. Amb una sola llengua, s'aconseguiria més «pau civil» encara. Així, els «papàs» i les «mamàs» que a la ciutat d'Alacant i a la vila de Benifaió, posem per cas, voten el senyor Fraga i reclamen l'ensenyament en castellà per als seus fills podrien estalviar-se les manifestacions: ni castellà ni... català. Simplement, «valcast» o «castval», a elegir. ¿Aquesta sí que seria una llengua política com cal!

Em permetré, per últim, proposar una revisió dels integrants del Consell de Cultura, perquè hi ha oblitats imperdonables. Per exemple, Conxa Piquer. ¿Com és que no forma part del Consell de Cultura la valenciana que més glòries ha ofrenat a Espanya? O El Soro, que clava als bous les banderilles amb els colors de la «nuestra senyera». I Puchades, que va donar tanta glòria al nostre Valencia F.C. O Don Pío, que tanta gràcia té, i tant dignifica la llengua, imitant els nostres «llaurors». Etc.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma)

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis ^{semestralment} anualment per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec al compte corrent a la llibreta d'estalvis núm. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)